

Imaórák

39.

Isten halott ?

2023. november

...Nem, kishitű, ne bánd a holnapot:
A rendelés a forró mába küldött.
A rőt aszálytól pattogzik a föld,
Tátong feléd a lelkek szomjúsága,
Tőled esengnek élő harmatot,
A munka ég: rabló lennél, ha most
Az izzó percet kis magadra szánnád! ...

Sík Sándor: Máglyafüst (részlet)

Ajánlás:

Felpörgetett tempójú világunkban sok ember életében Istennek nem jut hely. Minden más – főleg a korszellem diktálta önmegvalósítás– fontosabb, mint a lelkünk mélyén zakatoló kérdésre igazi választ keresni: miért is vagyok, honnan jöttem és hova tartok? A világ földi urai – jól felfogott hatalmi, üzleti céllal – helyettünk akarják megmondani, hogyan gondolkodjunk.

Októberi imaórákon Sík Sándor verseinek segítségével keressük a saját utunkat, ami Istenhez elvezet.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

„*Carpe diem!*” – Horatius filozofikus verssorát többféleképpen értelmezik: élj a mában, használd ki az időt, szakítsd le minden pillanatnak az örömét. Valahogy mindegyik értelmezésből kimarad a távlati gondolkodás, valamilyen jövőkép. És ez jellemzi leginkább korunk emberét, mindent a jelenben akar elérni, birtokolni, élvezni. Mérhetetlen önzés, a jövő feláldozása...

Ebbe az életszemléletbe nem fér bele az Isten. Hogyan is férne, mikor az ego csücsül a helyén. Isten „játékszabályai” az ember örök sorsát segítő útjelző táblák. De ha ezek nem is érdeklik a pillanat mókuskerekében fontoskodó – vagy éppen az élet terhei alatt bukdácsoló embert, akkor valóban nem jut hely az Isten számára. Csak ott legbelül mozdul meg néha valami.

Az ember az Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény. Isten egy szikrája belénk van kódolva – ha nem veszünk róla tudomást, akkor is. Az Úr pedig szerető és irgalmas Atya, így kezel bennünket – a hűtlen és engedetlen gyermekeit is.

Az Isten tehát bennünk él, szeretné, ha ezt egyre jobban tudatosítanánk magunkban, és végtelen szeretetére pozitív válaszokat adnánk! Ne hagyjuk, hogy megöljék bennünk és mieinkben! Ne legyünk bűnrészesek, tettestársak Isten száműzésében – például közönyösségünkkel...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. november

Októberben már korábban sötétedik, hűvösebb is van, így imaóránkra visszatértünk az aulába. A Testvéreket László atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

Fura világban élünk. Több országban dúlnak véres harcok, háborúk. De talán a legtöbb országban a legfőbb probléma a bálványimádás: amikor az ember leveszi a szemét az Istenről, és valamilyen teremtett dolog felé fordul. S ilyenkor, amikor fura világban élünk, föltehetjük a mai imaóránk kérdését: halott az Isten? A válaszuk egyértelműen az, hogy nem!

Isten együtt szenved a szenvedőkkel, együtt barangol a hontalanokkal. Az Isten szerető jelenlétével mindenhol ott van, csak vissza kell emelni a szemünket, a tekintetünket a teremtett dolgokról az élő Istenre. És ha visszaemeljük a tekintetünket, akkor nagy változások lesznek ebben a világban. Mai imaóránkon erről elmélkedjünk!

Isten halott? Kérdésként idézem Nietzsche elhíresült kijelentését, ami mai imaóránk mottója.

Az internetről vett rövid idézettel kezdeném.

„*Isten halott. (...) És mi öltük meg*” – hangzik a filozófus sokat idézett, de gyakran félreértett kijelentése 1882-es művében. Bár sokan az ellenkezőjét gondolják, ez az állítás nem egy ateista kiáltvány felütése, hanem a modern ember talajvesztésének tömör kimondása. Nietzsche ezzel a mondattal hirdette ki, hogy kudarcot vallott a nyugati ember azon törekvése, melynek során a vallás helyett az Észben próbálta megtalálni az erkölcsi világrend legfőbb mércéjét, és önmagát tette meg univerzumának középpontjául. Ezzel Nietzsche szerint a modern ember eljelentéktelenítette, majd „megölte” az értékek valódiságát garantáló Istent.

Mint hallottuk, a megállapítás 1882-ből való, de ma is aktuális. Isten halott – idézhetjük kijelentésként, kérdésként, felkiáltásként is. Bizony, sokak életében valóban halott az Isten. Ezt mutatja az erősödő szekularizáció, ami nem csak a nyugatra jellemző, nálunk is tapasztalható. Korunk emberének nincs szüksége Istenre, mert önmagát képzelí a helyébe.

1963-ban, 60 éve távozott az élők sorából Sík Sándor, piarista pap, tanár, költő. Majdnem minden imaórában előkerül egy-két verse. A mai alkalommal minden szövegünk az ő költeménye: gondolatai, megállapításai, vallomásai lesznek. Felidézzük szellemiségét ezen az évfordulón, hiszen kérdései, megállapításai semmit sem veszítettek értékükből, érvényességükből, fontosságukból a mai keresztény ember életére vonatkozóan.

A most sorra kerülő versei közül némelyik hosszabb, de *a szív bőségéből szól a száj*. Érdemes lesz majd az imaóra írott változatában, a Plébániai füzetek következő számában (jelen szám) újra végigelmélkedni az elhangzottakat.

Minden kor embere „birkózik” Istennel, így vagy úgy állást foglal vele kapcsolatban. Erről szól az első költemény, ami az emberek kategorizálása, éppen az Istenhez való viszonyuk alapján.

Hívők és hitetlenek

Szeretem a hívőket.

Amikor mennek a körmenetben

A méltóságos baldachin után,

És férfi, asszony, lány, gyerek

A tavaszi ég alatt egy szívvel éneklí a himnuszt:

„Föltámadt Krisztus e napon!”

És a kisfiú megrázza a csengőt,

És minden fej egyszerre lehajlik

A titokzatos Szentkenyér előtt.

És köztük, köztük az Isten.

És szeretem a hitetleneket:

Amint szegény kisiklott életüknek

Arcuk verejtékével gyötrelődnek

Kőműveskedni filozófiát,

És erőlködnek úgy tagadni,

Hogy nem-hitükben hinni tudjanak,

És tagadásukkal imádják az Istent.

És a kételkedőket,

A becsületes inaszakadtakat,

Akik sem hinni, sem nem-hinni nem elég erősek,

És félszeg áhítattal tátongnak a Krisztus után,

És életük egy imádság:

„Uram, hiszek, segíts hitetlenségemen!”

És akiket, ó, jól tudom, előbb-utóbb
Vállán viszen aklába az Igaz Juhász,
És akikhez engem is küldött.

Ó, mind, mind szeretem őket,
Csak egy van, akit gyűlölök:
A cinikus, a röhögő.
Akinek nem szent az igazság,
És nem legnagyobb a szeretet,
Aki nem sajdul a szépség után,
És nem tiszteli az életet.
Aki a minden-mindegy hullamérgét
Oltja miazmás ördögmosolyával
Az édes élet organizmusába.
Az ilyen előtt zárva kilincsem,
Az ilyen neve ne is említették
Házam népe közt, (mint szentekhez illik).
Az ilyennek alkottatott
Világnak kezdetétől a Pokol:
Az ilyen, az ilyen (*ha van ilyen!*)
Legyen örökre átkozott!

Mi talán nem tartozunk a legutóbbi kategóriába, a hitetlenek közé sem, de bizony a kételkedés időnként bennünk is megvan. Ez önmagában nem baj, hiszen ez már jelzi, hogy Istent valóban keressük. Igaz keresésünk pedig előbbre visz. Ahogy tisztulnak a dolgok, talán mi is ilyen vallomást teszünk:

Hiszek

Hallják meg hívők és hitetlenek
Élet-halálra szóló eskümet!
A szív bősége zúg fel ajkamon,
Az kényszerít a Krisztus vallanom.
Hallják meg rokkant, vén aposztaták
S a vétekben vajúdó új-világ,
A forradalom, a vak Leviáthán,
És hallja meg a settenkedő Sátán:
Isten nevében vallomást teszek:
Hiszek.

Hiszek, és hitem súlyos és kemény.
Nem tünde tan, nem pille vélemény.
Nincs benne *így-úgy, bárcsak és talán:*
Igen és nem, kereken, magyarán.
Semmi csűrés és semmi csavarás,
Ínyeskedés és köntörfalazás:
Hiszem és vallom, szeretem és élem,
Amit az Egyház hinni ad elébem.
Ebben a hitben élek és halok:
Katolikus vagyok.

Hiszek egy Istent, ki három személy,
Az élő Istent, aki bennem él,
S akiben élek, mozgok és vagyok,
Kinek tenyerén megismerhetek.
Aki nekem is éber gondja van,
És cselekszik bennem és általam.
Aki mozditja minden mozgásom,
S én jóban-rosszban boldogan
imádom

Intező édes mély akaratát.
Hiszek Istenben, hiszem az Atyát.

Égnek és földnek testté vált frigyét:
Hiszem a Krisztust, hiszem az Igét.
Akit az Atya örök óta szül,
És akiben szépséggé lesz a zűr.
Kinek emberré tetszett válnia,
Hogy Isten legyen az ember fia.
Ki hogy minden nap eljöhessen
hozzánk,
Ízlelnünk adta a rejtelmes Ostyát.
Benne az élet és benne az út.
Hiszek Istenben, hiszem a Fiút.

Hiszem a Krisztus gyújtotta tüzet:
A Szellemet, aki a Szeretet.
Aki Szent Péter ajakán rivall,
Hegyeket bont, szíveket áthidal,
És hét csatornán csorgatja beléd
Az élesztő kegyelem kútfejét.
Ki tüzet gyújt az embergondolatnak,
Kiből fölébe nőhetsz tenmagadnak
És mosolyoghatsz, alkothatsz,
ölelhatsz.

Hiszek Istenben, hiszem a
Szentlelket.

Hiszek, és tudom, honnan a hitem.
Házamat én köszirtre építem.
Négy élőlény az erős alapok:
ember, oroszlán, sas, tulok.
Hallottam a piacon szólni Pált,
Hallottam Ágostont és Ottokárt,
Látom a szirten Péter kulcsait,
S bennem a mélyben, hallom
döbbenettel:

Kimondhatatlan gerjedeésekkel
A Szentlélek sóhajtozik.
Ó tudom kinek, ó tudom kinek:
Én az eleven Istennek hiszek.

Élő hitemmel vagyok én szabad.
Mankó helyett kötöttem szárnyakat.
Ami akad a földön emberi,
Gazdag szívem testvérenek ismeri.
És ami túl az emberkörökön,
A végtelenség: ígért örököm.
És mikor üt a boldogságos óra,
Hogy befogadjon koporsóm gubója:
Hitem gyertyája utolsó remeg,
És Istennek ajánlom lelkemet.

Tegyünk mi is hasonló vallomást közös imánkkal:

Jézus az isteni tanítást hozta el nekünk, embereknek, hogy megvilágosodjunk az igazság által, s eljussunk a hitre. Azok a csodák, amikor Jézus vakoknak adja vissza a látás képességét, nagyon fontosak, mert nem csak arról van szó bennük, hogy Jézus gyógyító cselekedete következtében testi betegségük elmúlik, hanem ezen személyek értelme és szívük is megnyílik a hit számára. A hit fényét, amelyet mindannyian Istentől kapunk, nem szabad elrejtenuünk, hanem mások számára is fel kell mutatnunk, mert ezt jelenti a keresztény tanúságtétel. Mivel a krisztusi tanítás az üdvösség szempontjából elengedhetetlen számunkra, nekünk is gondoskodnunk kell terjedéséről. Ámen.

Többször hangsúlyoztam már ezen a fórumon is, hogy ameddig eljutottunk a hitünkben, azt meg kell osztani, mert egymás hitéből építkezünk. Ezt kéri tőlünk Mesterünk. Az örömhírről szólni, tanúságot tenni **szükséges**. Különösen is a fiatalokért felelős szülőknek, pedagógusoknak.

Virrasztó (részlet)

Ha én elnémulok?

Ki szűr nektek, ha megepedtek,
Mérge kövekből tiszta cseppet?

Ki lesz, aki szól

Ajakatlan titkairól

A Végtelennek?

Ha sírhatnátok, ki mondja meg,
hol fáj?

Ki érzi meg a csendet?

Ki fog együtt-sírni veletek?

Ki hallja meg a rög alatt

Ki mondja nektek, hogy örüljeteK,
Mert többek vagytok magatoknál, -
És sírjatok, mert kevesebbek!

A fűszál és a gondolat növéset,

Pehely-szirmon pihegő bogarat

És a szívetek zümmögését?

Mikor a szenvedély rikolt,

Ha én elhallgatok,

Karcosan, mint a vércse,

Elalusznak a csillagok,

Ki lesz helyettem, aki értse.

A piros hajnal szederjesre kékül,

És kihallja belőle a sikolyt?

Elapadnak a föllegek,

És a megalvadt tengerek színérül

Az Úrnak lelke visszalebeg.

Ahogy említettem, Istent mindenki keresi valamilyen módon. Az internetről idézek a „Távol az Isten – hit és hitetlenség párbeszéde” című könyvről szóló ismertetőből: (Anselm Grün–Tomaš Halík–Winfried Nonhoff)

„Ateista az, aki folyton Istenre gondol.”
„A fő különbség azok között van, akiket a »végső érintettség« lábba hoz, és akiket hidegen hagy. Azok, akik megküzdöttek Istennel, a bibliai Jákobtól kezdve egészen Nietzscheig, nyilvánvalóan közelebb voltak Istenhez, mint a szokványos hívők és a szokványos hitetlenek.”

A következő Zorán dal is ezt az Istennel való foglalkozást, beszélgetést mutatja be.

*Uram, te úgyszólván mindent láttál, itt glória rám se vár.
Én sem vagyok rosszabb másnál, és láttam jobbat magamnál.*

*Törvény s mentség van itt bőven, és minden nap egy új szabály,
Mégsem vagyunk feljövőben, már felfelé is van határ.*

*Én lelkesedve felesküdtem egy-két tiszta lapra,
És belenőttem emelt fővel egy-két nagy kalapba,
És halhatatlan szókat súgtam egy-két színdarabba,
De sajnós érdemem több nem volt.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak, még nem jött be sok nagy remény.
Meg is gyónják mind a bátrak, hogy elhibázták, főleg én.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak, ránk fér némi segítség,
A bajban lévők rád találnak, de kihez fordulhatnánk még.*

*Én megfelelni megtanultam egy-két iskolának,
És jó időben tagja voltam egy-két utcabáznak.
A rangjeleit megcsodáltam egy-két nagykabátnak,
De sajnós érdemem több nem volt.*

*Uram, a dolgok rosszul állnak,
Uram, a dolgok rosszul állnak.
Uram, a dolgok rosszul állnak,
Hát ránk fér némi segítség!*

Istent felfedezhetjük sok helyen a minket körülvevő teremtett világban. Isten a tenyerén, az ölében hordoz bennünket.

Az Isten ölében

Már nem is kutatlak.
Se lakatos ajtó, se függönyös ablak,
Se tilalmas torony már nem csalogatnak,
Nem is riogatnak.

Erdő kanyar árnyán
Nem viszket a talpam, hogy mélyire járnám.
Ha távol a tölgyek, a picike páfrány
Töve is jó párnám.

Gyenge moha-sarjon,
Zúzó kavics-élen: egy a derekaljom.
Fűszál puha zizzén, lomb-messze-morajjon
Csak az *egy*et hallom.

Csak az *egy*et érzem:
Takaró mennyboltom és heverő fészke,
Szívó levegőm és szívvér-pihegése,
Általjár egészen.

Ugyan merre mennék?
Ugyan hova lenne moccannom is innét,
Ahol ilyen édes-odahaza lennék,
Nem tétova vendég!

Itt jó nekem éppen.
Futkosásba fáradt kicsi-fiúképpen
Apró lábaimmal megsimulok szépen
Az Isten ölében.

A keresztény ember életében is megtapasztalható elbizonytalanodás, különösen is, ha nehézségek, megpróbáltatások közé vitte az útja. Ezen nehézségeket sokszor épp a szeretteink szenvedései, vagy fizikai létünk körülményeinek válsága okozza. A sátán elszabadult, – az emberek halomra gyilkolják egymást – éppen most is.

Mint az ördögös fiú édesapja

Mint az ördögös fiú édesapja,
Lábadhoz Uram úgy esem.
A néma ördög tépi, marcangatja
Fiam és anyám, minden kedvesem.
Hol tűzbe rántja, hol a vízbe őket,
Úgy dőlnek el, akár a holttetem.
Minden lehet, Te mondtad, a hívőnek!
Hiszek Uram,
Segíts hitetlenségemen!

Hiszek Uram, hiszen, ha nem hihetnék,
Mi maradna más, mint az örület.
Hiszek Uram, hiszek, - de mi jöhet még?
Napban és holdban ordító jelek.
Azt írja mind: még nincsen itt a vég.
Jaj, feketével írnak feketére.
Tedd már Uram, szakadjon fel az ég!
Uram remélek.
Engedj remélnem remény ellenére!

A világ ránk telepszik, időnként nyomasztóan hat ránk a sok rettenetes hír, istengyermekségünket, istenképűségünket szorongató történet, elnyomó tendenciák. De Jézus utat mutatott nekünk, hisz Ő maga az út, ami az életbe vezet. Ehhez az úthoz kérjük a segítségét közös imánkkal:

Jézusom, vezess engem a te utadon.

Ne engedjem el soha a Te kezedet.

A Te kegyelmed éltessen engem.

A Te szereteted lakjék bennem.

A Te tisztaságod költözzék belém.

Ne a test legyen a szemem előtt, hanem a lélek.

Ne a jelen, hanem az örök élet.

Ne csak másoknak, de magamnak is szívből megbocsássak.

Mindig és mindenért, Neked hálát adni tudjak,

és ha választanom kell kettőnk között Jézusom,

mindig csak Te, Te és sohasem én legyek az első! Ámen.

Emberi világunkban fokozódik a bizonytalanság: válságról-válságra bukdácsol ez az Istent kirekesztő, értékzavaros korunk. Ilyen körülmények között is biztos pont az Isten. Egy dal a Padlás című musicalből.

Fényév távolság

*Lehet számtalan hely, ami szebb és jobb a mi Földünknel.
Lehet, léteznek ő is, aki többre képes az embernél.
Egyszer ismeretlen távolba vágyom, máskor megriaszít egy álom,
hogya hang, hogya csend, hogya fény, hogya tűz,
már nem vigyáz e cseppnyi földre, s el kell mennünk mindörökre.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogya láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm.*

*Hát itt ez a hely, amit sokszor boldogan elhagynék.
És itt ez az élet, amit sokszor nem nagyon értek még.
Néha könnyebb lenne elmenekülni, tiszta fénybe merülni,
de a jel, ami szól, de a hang, ami hív, még nem mond semmit,
meddig érek s lesz-e út, hogya visszaérjek.*

*Fényév távolság, csak hallgatom, csak bámulom.
Zengő fényország, hogya láss csodát, egy életen át.
Nézem tisztaságát, mégsem értem, hallom hangjait, és el nem érem,
ott a tenger, itt az én hajóm.*

Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaim...

Bizonytalanság? Bizonyosság? Saját életemet vajon melyik jellemzi jobban?

Bizonytalanság

„Viszontlátásra!” - mondod búcsúzóra,
„Jövőre!” - mondanád, és megzökken a szó.
Jövő! - de mit hoz máma még az óra?
A búcsúzás, ki tudja, nem búcsúztató?

Nem tudhatod, mi vár az utcasarkon?
Mi húz a levegőben? a föld alatt mi váj?
Reggel ha ébredsz, vár-e csendes alkony?
Mit hoz, ha elpihensz, a reggeli sugár?

Egyre-kettőre három jön-e? kétes.
Nem tudhatod, mit írt felőled odafenn
Eleitől a Könyv, a hétpecsétés,
És lenn mit ír elő fejedre az Ütem?

Bekopogtatsz szomorú embereknél,
S ha közelükbe érsz, nevetnek untalan;
És egyre sírnak, akikkel nevetnél.
Csak egy a bizonyos: minden bizonytalan.

Ha erre fordult életed kalandja,
Végy nagy lélegzetet, s amint jön, úgy fogadd.
Merj ugrani kicsinyből a Nagy Bizonytalanba,
Az Egyetlenbe, mely bizonynál bizonyabb.

Nézz a szemébe a bizonytalannak,
Mondd: Itt vagyok, jöhetsz, magam megyek eléd:
Nincs váratlan, nincs nem-szeretem annak,
Aki a csillagokba ágyazta életét.

Csepp káderei mi a Tervezőnek,
Előre, teljesítsük, ami ránk szabatott:
Futószalagján térnek és időnek
A Végtelenbe nyúló Műszakot.

Életünkben előre haladva, úgy gondolom, a bizonyosság egyre erősödik bennünk. Erről tanúskodik Sík Sándor talán utolsó verse 1963-ból.

A néma Miatyánk

Hozzád, Veled, Neked,
Mondani egy utolsó éneket,
Imában ömleni Eléd,
Legutolsó, de hűséges cseléd...!
De jaj! ha nem igaz!
Szobám csupa por,
Kertem csupa gaz,
Csupa lelógó tört faág,
A templom messze, a könyv nehéz,
Ólomcsizmában toporog az ész.
És mégis, mégis, Ő van itt,
Immár tőlem el nem veszik.
Nap nap után, éj éj után
Én Téged hívlak, Miatyánk.

De mire jó
Egy lámpástalan rádió?
Hogyan szólítsam az ég Urát
Egy siketnéma Miatyánkon át,
Ha szói közül minden második
Alattomosan elrejtőzködik!
Bénult napokon, izzadt éjeken
Az értelem is értelemtelen,
Értelemtelen és imátalan, -
Magam vagyok, egészen
egymagam.

Igen, Isten végtelenségével az emberi értelem csak birkózik, teljesen felfogni képtelen. Mert „*most csak tükör által, homályosan látunk*”, a színélátás majd odaát adatik meg számunkra. De akaratunkra mindvégig szükség van! Krisztus a fény, akit egész életünkben tudatosan, akarva követnünk kell! Énekeljünk közösen:

***Te vagy a fény a szívemben Jézus,
add, hogy ne szólhasson bennem a sötét!
Te vagy a fény a szívemben Jézus,
Krisztus jöjj, Te vezess utamon!***

De talán mégis volna valami
Helyettem hinni, vallani,
Nevemben felimádkozó
Karikás kis szentolvasó,
Egyetlen társam aki vagy,
Karikagyűrűm, el ne hagyj!

De nem hagytalak-e Téged el én,
Szómmal, amelyből kialudt a fény?
Szívemmel, amely csupa seb,
Elmémmel, amely úrnél üresebb?
S nem hagytam-e el Veled együtt
Azt,
Aki az úr fölött virraszt?
Mit felelek, hisz nem tudok felelni:
Mit felelhet a Mindennek a semmi!
Akarom élni az egész hitet,
Szeretni, ahogy Isten szeret,
És bízni, bízni akarok,
Abban, amit a Krisztus hozott.
Nem érzem, nem is gondolom,
De akarom, akarom, akarom.

Mai utolsó versünk – egyik kedvencem – a spanyol polgárháborúval kapcsolatos töprengés, vallomás. Ez a majd 90 éves szöveg a keresztény ember üldöztetéséről, tragédiák közötti helytállásáról, vívódásáról szól.

Nálunk még nem ölik halomra egymást az emberek. De a verbális üldözés, a lélekgyilkolás, a vélt szabadság nevében erőltetett, emberiség ellenes pusztító eszmék és indulatok szítása gőzerővel folyik. Nagyon is aktuálisak az elhangzó gondolatok.

Befejezésül, összegzésül ezt a hosszabb verset ajánlom a Testvérek figyelmébe az imaóránk mottójául választott nietzschei megállapításra reflektálva. *Isten halott?* Erre a kérdésre személyesen, szavaimmal, tetteimmel, egész életemmel adom meg a választ.

Máglyafüst

(Spanyol polgárháború)

Egy jajnyira villámlanak fejedtől
A vérebarcú mongol szárnyai,
A máglyafüst egekre hányja szennyét,
Hajtóvadászat hajráz véreidre,
S Istennek tetszót cselekedni vélnek,
Akik köveznek és rostélyra vonnak.
A mécses, melynek olajához adtad
Kis életed soványka csöppjeit,
Egy fél világ esküdt eloltani.
A tűzokádó antikrisztusok
Világúságján, elzárt otthonodnak
Ziháltatóra ritkult légkörében
Mi vár reád, én ember-árva énem?
A Káinok kifent baltái közt,
Homlokodon az Ábelek jegyével:
Mi lesz veled, te máshonnan-való?

Világölelő ifjú napjaidban
Hányszor álmodtál bizonyágtévő
Mártírhalálról! Most eljött az óra,
A gyilkos Néró már elnyújtja karját
A lángtengerbe roskadó világon,
S még kormos ujja téged ad halálnak.
Készülj, a lictor már ajtódon áll!

Ó gyönyörű is volna a halál
A megfeszített Isten jobbjá mellett!
Kialtani még egyszer, hangosan
A küldetés szavát, mit életemmel
Nehézkesen csak eldadogni tudtam.

De így, de most! Bűnhődni bűnökért,
Amelyeket mások követtek el,
Amelyektől fanyar a falatod!
Azok kezétől esni, akikért
Hogy kenyerük és Krisztusuk legyen,
Mindennap hétszer adnád életed!
De hogy mehess velük: a dómokat
Porló kövekké visszadöntögetni
S az életet a darabban-maradtak
Emberalázó egyszíntjére nyesni!
És hogy szegülhess szívvel ellenük
A káromlóknak, ha a feszület
Tövébe rejtik el a vámosok
Izzadt arannyal hízott zsákjukat,
S a Cézár önnön istenszobrait!

Rettentő sors! Az egyik fél világ
Fölfalni készül a fél másikát:
Testvéreid egyformán mind a ketten,
És egyképp ellenük kell mondanod,
Mert a Krisztust feszítik mind a ketten.
Te mind a két pogánynak idegen!

Parányi vagy, picinyke fénybogár
A vaksötétben, mégis ama Lángból
Pattant ki szikrád, mely jelül vagyon,
Jelül, melynek ellene mondatik:
Hát ellened is hogyne mondanának,
Ki tűznek is csak félig vagy tüzes,
S égő igéid kormos füstuszályán
Bénán szállongnak pernye tetteid!

Ez jönne hát, egy félig-vértanúság?
Amit szomjaztál teljes életedben,
A színigtelt, a vér-egész *igent*
Ki ne kiálthasd a kereszt alatt sem?
Meg se lobbantsa véglehelleted
A Lélek húnnyó parazsát?
Még véreddel se ázzék nemesebbre
Az ember-csúfja föld?

Te balga szív, mit oktalankodol?
Bűnbánat illet: bűnös szolgálod
Felét sem érte langy szolgálatod
A munkának, mely tellett volna tőled!
Csak verd a melled! Kényes puhaságod,
A tenger jó, amit mohó gyerek
Módjára gondolatban elfogadtál,
S a tengerebb jó, amit adni, tenni
Kényelmes voltál: egy-egy fáklya mind
A gyújtogatók végzetes kezében:
Vállald a bűnt és vállald sorsodat!
Ki mondja meg: a máglya merre lobban,
S mivé szivárog a bárdverte vér?
Nem tudod-e, hogy aki életét
Érette veszti, megtalálja azt?
Ha Isten úgy akarja, megtaláloed
A boldogtalan gyilkos életét is.
A nagy Krisztus-keresztnek rádeső
Részecskéjét, az élő passiónak
Most teljesülő rejtelmes darabját
Vállalni szívvel: ennyi a tiéd!
Ha élet: élet! Gyenge vállaidra
Nem rak nagyobbat az atyai végzet,
Mint amit elbírsz! Jobban tudja nálad,
Milyen kicsiny vagy, milyen elpuhult,
A koszorúra milyen gyáva-hitvány!
Ha meg halál: majd ad hozzá erőt
Ki hőssé tette a bimbócska Ágnest
És hitvallóvá kétszívű Tamást.

Nem, kishitű, ne bánd a holnapot:
A rendelés a forró mába küldött.
A rőt aszálytól pattogzik a föld,
Tátong feléd a lelkek szomjúsága,
Tőled esengnek élő harmatot,
A munka ég: rabló lennél, ha most
Az izzó percet kis magadra szánnád!
Egyetlen egy a szükséges: szeress!
És tégy, amint az Isten adta tenned.
Mindenkié vagy, mert mindenkihez
Küldött szeretni, aki a szerelmes
Keresztről a világot átölelte.
Egy szó tied csak, áldott életednek
Értelme, célja, foglalatja: Testvér!
Ezt, ezt az egyet, ezt mondd, ezt imádkozd
Életeddel és haláloddal.
A többit hagyd az Úristen kezére!

Mára elköszönünk az Oltáriszentségben velünk tartó Mesterünktől, és Sík Sándor gondolataitól is, amik bizonyára visszhangoznak majd tovább bennünk.

Szentségbetétel

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás **csengetés**

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Közös imánkkal – Teréz anya szavaival – egymástól is elköszönünk, abban a tudatban, hogy számunkra Isten nem halott, hanem életünk forrása, fenntartója, és végcélunk.

Megfeszített és föltámadt Urunk! Taníts meg minket arra, hogyan küzdjünk meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk. Te türelmesen és alázatosan viseled az emberi élet terheit, miként keresztthaláloed és szenvedésed kínjait. Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbba váljunk Hozzád. Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Nem én, Uram!

Megintcsak billenős a mérleg.
Én Uramisten, arra kérlek:
Most is, mint máskor, csendesen
Fogd le szépen a két kezem.

Egyért imádkozom, csak egyért:
Ne én, Uram, Te cselekedjél.
Én ne billentsem ujjamat.
Teljék rajtam az Akarat.

Ha úgy akarja, még ma este
Lábam elé simul a beste,
Lábbal lépek a tengeren,
És a kígyó is emberem.

Ha meg úgy látja (s úgy leszen jó!)
Képemre mászhat ronda hernyó,
S ólmos-szíj tépte vállamon
Krisztus bíborát hordhatom.

Mi róva áll, teljék be főmön.
Fontos csak egy: beléje nőmön,
Ha nap növel, ha szél kaszál,
Mint forradt törzsű tölgyfaszál.

Az emberek, borzongva nézem:
Egy koncon, egy támlás-ülésen,
Mint a csibék a kukacon!
Én a jobbik részt akarom.

Keresztbe sem egy szalmaszálat!
Én megülök, Uram, tenálad.
Téged akarlak részemül,
És magamat, töretlenül.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda